

blive saa hurtigt færdig, maatte det ikke kunne tage saa lang Tid i disse Sogne. Men jeg er ikke sikker paa, at dette Ræsonnement er rigtigt, om det ikke muligvis er Forsinkelser fra Administrationens Side, der er Skyld deri. For et Par Aar siden blev der holdt et Møde derovre og indsendt en Klage, og man fik fra Administrationen et Svar, der i Virkeligheden ingenting sagde. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om der ikke i disse 27 Kredse, der her er Tale om — det kan jo ikke nytte alene at tale for de 4 Sogne i min egen Valgkreds; hvad der er Ret for dem, maa jo ogsaa være Ret for de andre —, kan gøres noget alvorligt for at faa Fart i dette Arbejde, saaledes at Tienden kan blive afløst indenfor en meget hurtig Tidsfrist, altsaa om der ikke kan gøres noget ekstraordinært for at faa Tiendeaflysningen afsluttet. Det drejer sig, som sagt, om ret betydelige Beløb for de paagældende Kommuner.

Den højtærede Landbrugsminister var i sin Tale inde paa en Bemærkning vedrørende Jagtloven og Raagerne og sagde, at han var meget utilbøjelig til i Aar at tage dette Spørgsmaal op, og at der foreligger for Ministeriet Andragende om endogsaa at værne og beskytte Raagerne. Jeg tror, at disse Andragender maa bero paa Ukendskab til den Skade, som Raagerne foranstalter udover Landet. Sagen er den, at omkring paa vore Herregaarde har Herregaardsskytterne en ret betydelig Indtægt hvert Aar ved at skyde et saa stort Antal af de unge Raager, som de overhovedet kan skyde, uden at Bestanden væsentlig forringes, og derfor er de interesserede i, at Raagebestanden stadig holdes vedlige i samme Omfang som nu. Jeg formoder, at disse Andragender stammer fra saadanne Kredse, men jeg ved ikke noget derom. Imidlertid er det et Faktum, at Raagerne i de Egne, hvor de optræder i større Mængder, gør meget betydelig Skade, saa at der bør skrides ind for at formindske deres Antal. Nu skal jeg ikke komme nærmere ind paa at paavise dette, jeg vil blot gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa en Metode, som sikkert vil føre til Maalet, nemlig om Foraaret at gennemskyde Rødderne paa et Tidspunkt, hvor der endnu ikke er Unger, men Æg deri. Hvis man gør det og er forpligtet til at gøre det systematisk nogle Aar i Træk, kunde man derved naa til at indskrænke disse Fugles Tal betydeligt. Udrydde en Dyreart bør man naturligvis ikke i et Land, hvor Faunaen i Forvejen er saa lille, saa sparsom

som i dette Land, men hvis en enkelt Dyreart breder sig for stærkt, bør man indskrænke den, hvor der staar økonomiske Interesser paa Spil. Vi bør, mener jeg, gaa til en Revision af Jagtloven inden saa forfærdelig længe. Den højtærede Landbrugsminister sagde, hvad jeg maa beklage, at han ikke var tilbøjelig til at gaa ind derpaa. Jeg synes dog, det maatte være et Spørgsmaal, der kunde løses uden at sætte Sindene saa stærkt i Bevægelse i dette Ting; selv om der nok kan komme nogen Jægerlidenskab i Bevægelse, er det jo ikke de politiske Lidenskaber, der ved en Revision af en saadan Lov sættes i Svingninger. Den nuværende Jagtlov er efter min Mening skrevet af Jægere, Sportsjægere uden Hensyn til de økonomiske Interesser, der kan gøre sig gældende, og uden Hensyn til de Bestræbelser, der i de senere Aar har været oppe fra Foreningen for Naturfrednings Side. Disse to Faktorer burde der ved en Revision af Jagtloven tages meget Hensyn til. Man taler om Jagtskat og Indskrænkning af det, jeg vil kalde den almindelige Jagtret, som findes her i Landet, og noget kunde det maaske være rigtigt at gøre i den Henseende. Men jeg tror dog, man under alle Omstændigheder, hvis man gaar til en Revision af Jagtloven og Indskrænkninger af Jagtretten, maa holde paa, at Ejeren eller Brugeren af et Stykke Jord ikke maa berøves sin personlige Ret paa dette Omraade; thi det er en Ret, man sætter Pris paa overalt i Landet.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger at gøre til den højtærede Justitsminister, og jeg vil gøre dem i Tilknytning til det Foredrag, der blev holdt nu af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Det drejer sig nemlig om en Varetægtsarrestsag. Et Stedovre i min Valgkreds brændte der en Gang i Foraaret et ubeboet Hus, som nogen Tid i Forvejen var købt af en Sadelmager. Det brændte en Morgen, og der blev afholdt Forhør paa Stedet af de stedlige Myndigheder, Sognefogeden og Brandfogeden, eller hvem det nu er, der holder et saadant Forhør. De sagde da, at de ønskede gerne, at den paagældende Ejer af Huset tog ud til Herredsfogeden i Middelfart, der gerne vilde optage Forhør eller tale med ham, tror jeg oven i Købet, der blev sagt, og Manden kom derud, og saa blev han arresteret. Han havde sagt til sin Kone: Det bliver sent, inden jeg kommer hjem i Aften; vil du ikke have et Maaltid varmt Mad staaende